

BESEDILO: SONJA JAVORNIK | FOTO: MATEJA JORDOVIČ POTOČNIK

Brane Završan in **Lučka Počkaj**

NAJPREJ ZLOMLJENI SRCI, NATO TRDNA LJUBEZEN

Rakova jelša sicer ne velja za sanjski predel Ljubljane, vendar je bilo dvorišče doma Braneta Završana in **Lučke Počkaj** v sončnem zahodu že skorajda kičasto, tako kot onadva, ko sta se med fotografiranjem golobčkala in se pogovarjala v italijanščini, kakor da sta v svojem svetu. Si predstavljate, po več kot dveh desetletjih zveze? Ja, nekateri pari se z leti povežejo še bolj, tako kot nekateri po dolgih letih igranja presedlajo na prevoznništvo. Seveda govorimo le o italijanskem filmu Tir, ki pobira pomembne nagrade in v katerem je Brane odigral tovarnjakarja. No, pravzaprav ga ni odigral, ampak je zares postal tovarnjakar, se odpravil od doma in prevažal tovor po Evropi.

Zakaj na dvorišču ne stoji tovarnjak?

Brane: Imam majhnega, igračko, ki mi ga je Lučka podarila, ko sem naredil izpit za tovarnjakarja, pravi pa pred hišo ne stoji, ker je vreden 250.000 evrov. Teh nimam in si jih tudi ne želim imeti, tako kot ne kamiona. Še vedno pa čutim simpatije do kamionov in šoferjev, čeprav vseeno raje živim za druge stvari, ne za tovarnjake.

Je težje biti žena voznika tovarnjaka ali žena igralca?

Lučka: Oboje je težko. (smeh) Čeprav sem podprla Branetovo odločitev in sem sprejela vse, kar spada zraven, me je velikokrat skrbelo, ko je bil na poti. Nisem bila povsem ravnodušna. Zaupam mu, vendar me je zaskrbelo, ko sem ga slišala in videla, kako je utrujen. Ni mi bilo jasno, kako lahko psihofizično zdrži dvojni pritisk, zbrano vozi in hkrati igra, ustvarja optimalne okoliščine za snemanje in še bi lahko naštevala.

Vajina ljubezenska zgodba, ki zdaj traja že več kot dve desetletji, se je začela in končala, potem pa sta se po nekaj letih spet našla. Kako to?

Lučka: Z Branetom sva se našla, se nato razšla in se spet našla. Ne veva, zakaj se je tako zgodilo. Verjetno je prekinitev, ki je bila precej nasilna, pustila tri pike v najini začetni zgodbi. Očitno ni bila končana.

Branko: Jaz sem od te zgodbe pobegnil. Nisem še končal svojega življenja v Parizu ali pa vsaj ne zacelil ran. Najina takratna ljubezen je vzniknila hitro in sva poletela, a prehitro. Prišel je čas streznitve. Vedel sem, da bom mo-

ral nekaj zlomiti, in odločil sem se za šele začeto zvezo.

Sta v tem času pozabila drug na drugega?

Lučka: Pripravila sem se do tega, da bi ga pozabila. Hotela sem ga, a že dejstvo, da nisem smela slišati zanj in nisem hotela, da bi ob meni izgovarjali njegovo ime, kaže, kakšna sredstva sem uporabljala in kako uspešna sem bila.

Brane: Meni o Lučki ni mogel govoriti nihče, ker sem bil v tujini. Pozabil je nisem, očital pa sem si ves čas. Prav zato se sprašujeva, kako to, da sva sploh začela znova. Težko je bilo začeti neko novo in lepo zgodbo. Zdaj teh vprašanj že dolgo ni več, zavedava pa se, da je vsak napredek zelo dober, če začneš s slabimi temelji.

Brane: V odnosu je treba najprej zgraditi zaupanje, zato je bil ponovni začetek za naju še težji. In to je najin uspeh. Da si popolnoma zaupava.

Je dolgo trajalo, da ste mu odpustili?

Lučka: Ne, saj sva se naenkrat, brez uvertur in violin, spet znašla skupaj, čeprav sem mu morda podzavestno kaj zaračunala in tudi on meni. Učila sva se drug od drugega in se veliko pogovarjala, saj je komunikacija pot do razumevanja.

Opažam, da ljudje zaradi močnega ega marsičesa ne morejo pozabiti, zelo malo

Ljudi pa lahko iskreno odpusti. Kaj mislita o tem?

Brane: V odnosu je treba najprej zgraditi zaupanje, zato je bil ponovni začetek za naju še težji. In to je najin uspeh. Da si popolnoma zaupava. Če pa govorimo o ego, s svojim egom in egom drugih se redno spopadava v svojem poklicu. Pozorni moramo biti na to, kje je meja, ko začne ego obvladovati tebe in ne ti njega.

Lučka: Seveda je včasih težko pozabiti – pa tudi, zakaj bi pozabil in brisal iz spomina nekaj, kar se te je v kakršni koli obliki dotaknilo? Pomembno je, da se ne navežeš na ta spomin, da ga ne hraniš, da ga spustiš od sebe kot balast. Všeč mi je misel, ki sem jo slišala: Odpusti drugim, ne zato, ker si zaslužiš odpuščanje, temveč zato, ker si ti zaslužiš mir.

Ali sta morda bolj cenila drug drugega, ker sta se vmes že enkrat zgubila?

Lučka: Končala sva eno zgodbo in začela novo. Sprejela sva tisto, kar sva bila in sva postala. Vmes sva se spremenila, tako kot se neopazno spreminjamo vsak dan, ko se odzivamo na življenje. Spreminjava pa se tudi tako, da sva si čedalje bolj podobna, saj večkrat razmišljava o istih rečeh in se na različne kontekste odzivava enako.

Brane: Temu igrivo rečeva, da je že malo dolgočasno, hkrati pa je zelo lepo. Delujeva na frekvenci, ki ni le razumska in čustvena. Puščava si odprta vrata, kar ni le posledica naved, ampak so zaznave. To vidim pri svojih študentih, kjer ugotavljamo, s katerim delom telesa kaj doživljamo, kateri del telesa se odziva na točno določeno dogajanje, če si

Page: 26

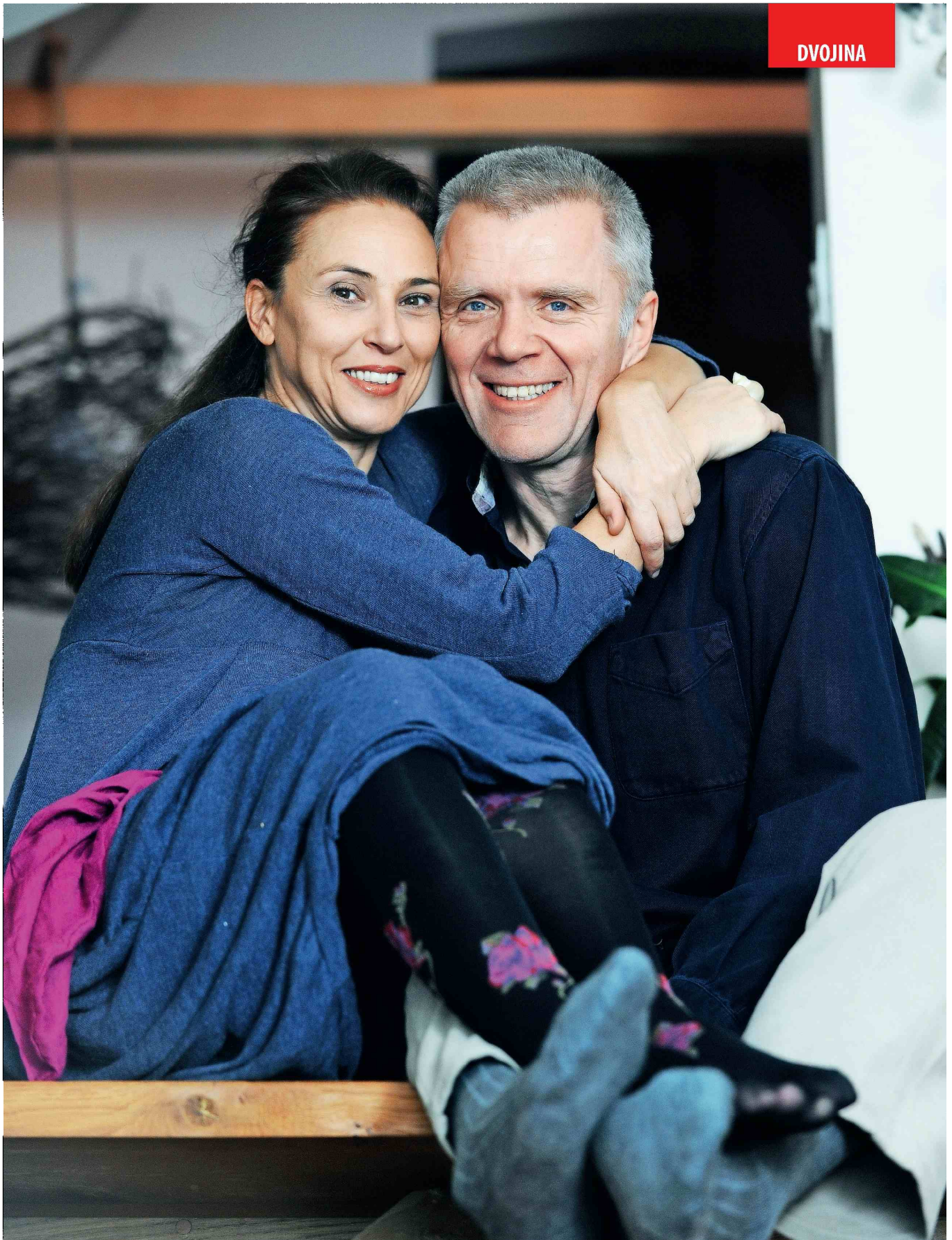
Reach: 59000

Country: SLOVENIA

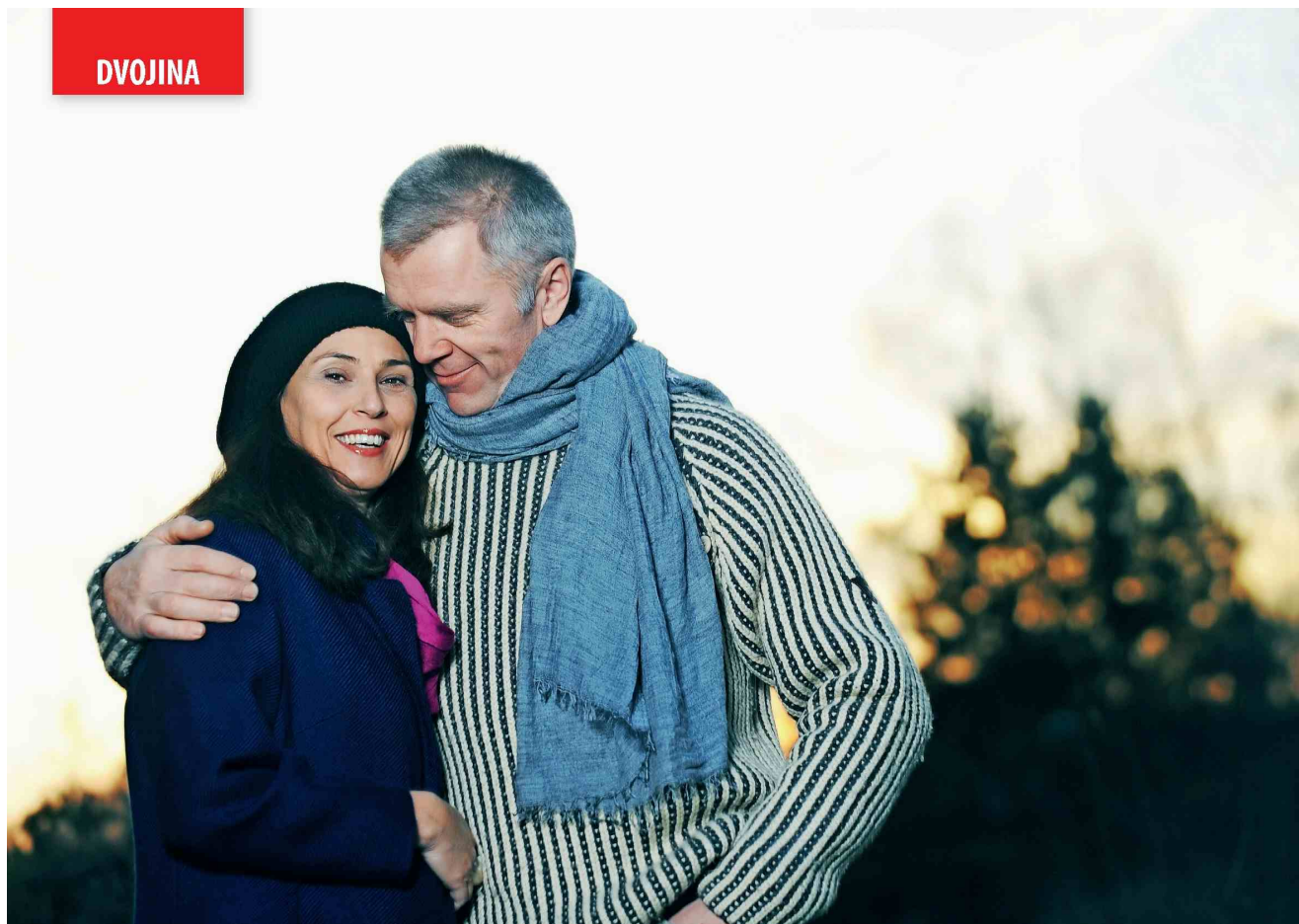
Size: 1830 cm2

2 / 4

DVOJINA

DVOJINA

dovolimo spontano dožemanje. Tukaj so parametri, s katerimi nas zaznava tudi občinstvo. V življenju v dvoje pa je teh zaznav še veliko več, če si to dovoliš.

Se prepirata v italijanščini?

Lučka: Kadar sem jezna, marsikaj izustim v italijanščini, zlasti za volanom, čeprav kakšno »žaltavo razdrem« tudi v slovenskem jeziku. Sicer se veliko poigravava z italijanščino in imava kar nekaj zakodiranih obrazcev. Rojena sem v Trstu in Brane ob druženju z mano ni imel izbire. Je pa kar nadarjen za jezike ...

Brane: Seveda komuniciranje v tujih jezikih pride zelo prav. Ko je govorila italijansko, sem jo razumel – kolikor sem jo – v glavnem zaradi francoščine. Ko sem začel govoriti italijansko, je bila to francoščina z italijanskim naglasom. Precej trapasto je zvenelo. Potem se je pojavilo nekaj projektov, ko sem moral govoriti italijansko, zato mi je prišlo Lučkino negodovanje zelo prav.

Torej se vendarle še kdaj sporečeta?

Lučka: Hvala bogu, da se še vedno sporečeva. S tem se presenečava, odpirava nove skupne teme ali pa preprosto ponoviva lekcije.

Brane: Če se sporečeva, je to udarno – predvsem pri Lučki – in za kratek čas. Po navadi se že vnaprej ve, da bo prepir. Pri partnerju veš, kdaj si na tankem ledu, in navadno ti prav tam hudič ne da miru, da ne bi zatečaril. In prep-

pir je tu. Stare obrabljene šibke točke. Seveda je po nekaj minutah vse skupaj za oba smešno. Hujše je, ko partnerja prizadene nehoti. Ko storiš nekaj nepremišljenega in ga izdaš. To pa boli. Oba. Takih nesporazumov se ne da zacementirati v nekaj minutah. K sreči pa niso pogosti.

Ali imata tudi tihe dneve?

Lučka: Ne, ker jaz preprosto ne zdržim, težavo moram rešiti takoj. Brane se bolj zapre vase in potrebuje več časa, da stvari predela po svoje. Pri tem sem bila zelo vztrajna in nisem popuščala. Z leti sem postala le manj tečna. Vsek sicer potrebuje nekaj časa, da problem

Lučka: Pravzaprav me je očaral, ker ga je poganjala radovednost, prežeta z zdravo norostjo, ob tem pa mi je vseeno vzbujal občutek varnosti in zaupanja.

predela, in vsekakor traja, da izzveni, vendar zagovarjam to, da se mora balon sprazniti, da se napetost sprosti.

Brane: Jaz navadno bleknem kaj ostrega. Verjetno se branim. Če me kdo rani, zakaj ne bi tudi jaz rnil nazaj, si mislim. Čeprav ne želim prizadeti, naredim prav to. Neumno, a ne, vendar se je težko naučiti drugače. Še vedno pa je bolje to kot biti tihi. Molč ubija.

Torej sprejemata dejstvo, da se v vsem ne strinjata?

Brane: Seveda. Drugače bi bilo res dolgočasno. Zelo mladostniško bi bilo, če bi poskušal koga prepričevati, da mora misliti enako.

Lučka: Ja, bil bi velik dolgčas, če bi se v vsem strinjala. Vsak je avtonomna osebnost in oba stremiva k temu, da to tudi sva. Deliva si življenje, toda ta skupni prostor ne izničuje najinih osebnosti. Pa še zavedava se, da življenje nisva le midva in najina »mala idilična skupnost«.

Večina partnerjev, ki ima otroke, rada pozabi na partnerja. Ali sta bolj povezana, ker živita v dvoje, brez otrok?

Brane: Težko bi sodil, ker nimava drugačne izkušnje. V pariškem zakonu sem sicer imel pastorko, vendar si tega ne upam enačiti. Vsak par je edinstven, za naju pa lahko rečem le, da sva zelo povezana. Nisva odvisna drug od drugega, vendar se zelo potrebujeva, predvsem zaradi poklica. Skupaj sva verjetno tudi zato, ker imava zelo podoben pogled na svet in svoje delo. Imava merila, od katerih ne odstopava, predvsem veliko odgovornosti do skupnega ustvarjanja, kar v cehu, v katerem delava, ni vedno priljubljeno.

Sami opravljate vsa adaptacijska dela v hiši. Kako imata razdeljena druga dela?

Lučka: Nisva si načrtno razdelila nalog. Vsak od naju počne, kar zmore in zlahka oziroma

Page: 26

Reach: 59000

Country: SLOVENIA

Size: 1830 cm2

4 / 4

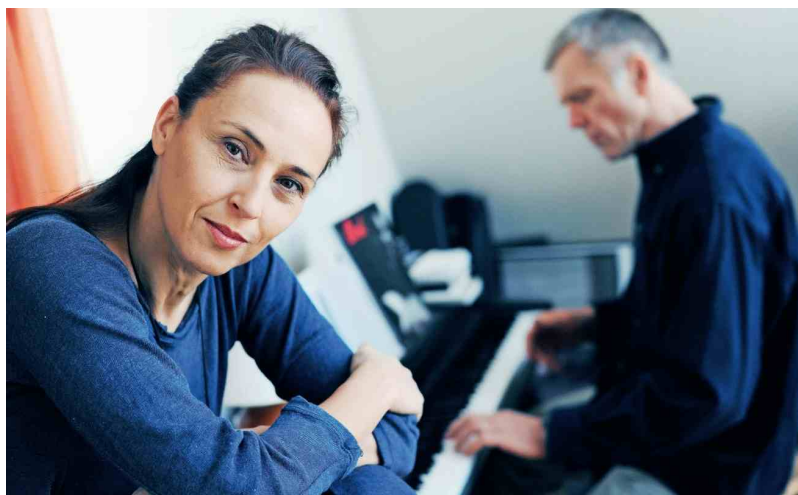
rad opravi, tako da je povsem jasno, kaj kdo dela. Kar pa ne pomeni, da si kdaj ne priskočiva na pomoč ali celo zamenjava moško-ženskih vlog. Za kuhanje sem zadolžena jaz, vendar so jedi, ki jih nočem kuhati, meso in ribe, čeprav vse to jem, zato vskoči Brane. Velika praktična dela so Branetova domena, ko pa potrebuje dodatno, »krepko žensko roko«, sem vedno na voljo.

Brane: V sosednjem lokalu imajo gostje z Rakove jelše kaj videti. Ko Lučka vklopi kosilnico, jim njihova patriarhalna nadutost precej uplahne. »Ženska, ki dela bolj kot moški!« Ko pa se loti žaganja drv, samo še čestitajo. Dela postori tisti od naju, ki ima čas. Za vse spremembe v hiši se odločava skupaj. Pred leti sem želel Lučki pripraviti presenečenje in sem stanovanje izdelal brez njene vednosti, a posvečeno njej. Najbolj presenečen sem bil potem jaz, ko sem spoznal, da sem ga polomil na vseh ravneh. V tistem stanovanju se je počutila kot tujka.

Brane: Prav gotovo ni zanemarljivo, da je Lučka lepa, in to se do danes ni nič spremenilo. Neprecenljivo je, ko me v prsnem košu lepo pogreje, kadar jo pogledam na sosednjem sedežu v avtomobilu. Govorim tudi o lepoti osebnosti, ne le estetski lepoti. Lučka je hkrati nežna in trdna, njena skrivnostnost človeka nedvomno privlači. In te njene oči, za katerimi se vedno kaj skriva. Iz leta v leto se več smejiva in zabavava.

Se kdaj dolgočasita?

Lučka: Ne, za animacijo ne potrebujeva drug drugega, ampak je prav nasprotno. Trudim se, da si zapolnim življenje, zato si včasih izrežem čas, ki ga lahko preživim sama, pa naj zveni še tako kontradiktorno. Ko sem bila »zaskrbljena žena tovarnjakarja«, je bilo to zame zelo pomembno obdobje, saj sem bila veliko časa sama. Lahko sem malo drugače odločala o svojem vsakdanu – in sem bila to tudi primorana po-

Kaj vama je danes všeč na drugem? Se je to od začetka kaj spremenilo?

Lučka: Z leti se je izbira obogatila, izhodišče pa je ostalo isto. Razlogov, zakaj sem ob Branetu in zakaj sem njegova trenutna življenjska sopotnica, je veliko; pravzaprav pa me je očaral, ker ga je poganjala radovednost, prežeta z zdravo norostjo, ob tem pa mi je vseeno vzbujal občutek varnosti in zaupanja.

četi. Bil je dragocen čas za oba, saj sva se znašla vsak na svojem koncu sveta, v svojih okoliščinah, ki sva jih s pridom izkoristila in se pustila podučiti.

Brane: Za dolgčas ni časa. Toliko stvari je treba še ustvariti, odkriti, se z njimi spopasti. Naučiti se morava tudi privoščiti si prosti čas in v njem uživati. Uživati v lepotah, ki bežijo mimo. Prehitro se bo stemnilo. In potem bo prepozno.